

בש"פ 3550/14 - ט.ט. נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3550/14

כבוד השופט י' דנציגר

לפני:

ט.ט.

העורר:

נ ג ז

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המוחזק בתל-אביב-יפו
מיום 13.4.2014 במ"ת 13-12-46628 שניתנה על ידי
כבוד השופט ע' מודריק

תאריך הישיבה: ג' בסיוון תשע"ד (1.6.14)

בשם העורר:עו"ד שמואל פליישמן

בשם המשיבה:עו"ד יעל שרכ

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המוחזק בתל-אביב-יפו (השופט ע' מודריק) מיום 13.4.2014 במ"ת 13-12-46628 לעצור את העורר עד לתום ההליכים המתנהלים כנגדו.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין - verdicts.co.il

1. על פי האישום הראשון, בין השנים 2007-2012 הייתה המתלוונת, ילדת 1993, חברתו של העורר. עד לחודש ספטמבר בשנת 2011 הייתה המתלוונת קטינה. המתלוונת מתגוררת בסמוך לבית העורר. החל מיום 15.9.2008 נג העורר במתלוונת באופן קבוע. הוא הצר את עצה, עקב אחריה, כינה אותה "זונה" ושאל אותה האם גברים אחרים "זינו אותה". העורר נג לסתור למתלוונת מדי יום, לבועט בה ולחבוט בה באמצעות אגרופיו. העורר אמר על המתלוונת כי אם תעזוב אותו הוא ירצה אותה ואת משפחתה.

על פי האישום השני, ביום 29.5.2010 יצאת המתלוונת עם חברותה לבילוי במועדון. בין חברות אלה הייתה גם אחות העורר (להלן: קרן). העורר הגיע למקום, ראה את קרן ואז חבט ובעט בה. הוא משך בכוח בשיעור המתלוונת, חבט בה והפילה לרצפה. בעודה שכובה על הארץ בעט העורר במתלוונת בבטנה ובכל חלקי גופה. מאוחר יותר עברו אורח חילצו את קרן ואת המתלוונת, ואלה הצליחו להיכנס למוניות שעברה במקום. העורר עצר את המונית, נכנס לספסל האחורי וחבט בחזקה בראש המתלוונת. העורר הורה לנג לנסוע לבית מגורי והכנס את המתלוונת - אשר הייתה שטופת דם - לסalon ביתו. העורר ביקש לפגוע במתלוונת באמצעות כבל תלואיזה ובאמצעות סכין שהחזיק, אך נמנע מלהעשות כן בעקבות התערבות בני משפחתו. כתוצאה מן המעשים המתוארים נגרמה למתלוונת חבלה בעיניה השמאלית והוא נזקקה לטיפול רפואי. ביום 1.6.2010 נחקרה המתלוונת במשטרת ומצאהה מן התכחנה חיכה לה העורר ושאל אותה האם התלוונת עליו. העורר חיפש בחפציה האישים של המתלוונת במטרה למצוא טופס תלונה ואיים עליה כי אם תתלוון הוא ירצה אותה.

על פי האישום השלישי, ביום 26.7.2011 הוטל על העורר מעצר בבית לילי בין השעות 00:20-07:00 ונארס עליו ליצור קשר עם המתלוונת (מ"ת 11-06-48872). העורר שהה במקום מעצר הבית יממה אחת ולאחר מכן שב להתגורר באזרע המרכז ועמד בקשר עם המתלוונת. ביום 9.9.2011 עקב העורר אחר המתלוונת בשובה ממוקם עבודתה. הוא תפס את המתלוונת ברחוב וחקר אותה בדבר קשריה עם מנהל העבודה שלה, תוך שהוא בוועט ברגלה וסוטר לה על לחיה. העורר הורה למתלוונת להתלוות אליו לביתו, ובהגיעם גירר אותה לחדרו שבקומה השנייה ונעל את הדלת. העורר תפס את המתלוונת בצווארה וחנק אותה. הוא הכה בה באגרופיו בכל חלקי גופה ואיים עליה כי מסטר לו אודות יחסיה עם מנהל העבודה. העורר הורה למתלוונת להוריד את בגדיה. המתלוונת סירבה לעשות כן והעורר סטר בחזיה בלבד. בשלב זה, למשמע עזקوت המתלוונת, דפקו הורי העורר על הדלת וביקשו ממנו כי ייחל ממעשייו. העורר הזריר את הוריו לבל יתרבו ובמקביל הוריד את מכנסי ותחתוניו. העורר נשכב על המתלוונת, תפס בחזקה את ידיה ופסיק את רגליה באמצעות רגליו. המתלוונת ניסתה להתנגד, ביקשה מן העורר שיפסיק ובעיטה בבטנו. בתגובה חבט בה העורר בחזקה בעין ימין. כתוצאה מהביטה זו החלה המתלוונת לבכות, וטור כדי בכיה החדר העורר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לספק מיני. העורר סטר למתלוונת להתלבש. בסמוך לאחר מכן הביא למתלוונת סכין ואחז בה יחד איתה. העורר אמר למתלוונת "בואי נתאבד ביחד, אני לא מוכן שימושו אחר יין אותך". העורר קירב את הסכין לבטן המתלוונת ואחז את יד המתלוונת עם הסכין וקירבה לבטנו. בסמוך לאחר מכן אמר העורר על המתלוונת לבל תתלוון, ואמר "אני גם ככה אשחרר מהכלא, מתישחו אני ארצת אותך, את לא תחיה".

על פי האישום הרביעי, בחודש ולי 2012 נעצר העורר בחשד כי איים על המתלוונת וכן על אחיה ואימה. בעודו במעצר התקשר העורר למתלוונת מספר רב של פעמים. העורר איים על המתלוונת כי יפגע בה. העורר שאל את המתלוונת מי התalonן כנגדו. העורר איים על המתלוונת לבסוף תגעה לבית המשפט אם תוזמן לעשות כן ואמר לה "את לא תהי חיה, ואני לא אהיה חי".

על פי האישום החמישי, ביום 28.5.2010 תקף העורר את אחותה הקטינה, ילידת 1995, בכר שתפס אותה בצווארה, חנק אותה וסטר לה. ביום 10.10.2010 תקף העורר את קרן בעת שביקשה לצאת מן הבית. העורר היכה את קרן ברגלה, משך את שיערה בכוח, השליך אותה על הרצפה ודרך עם רגלו על ראשה.

2. בשל המעשים המתוארים לעיל הואשם העורר בהתעללות בקטין (גופנית ונפשית) לפי סעיף 368ג לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק); תקיפה סתם לפי סעיף 378 ו-379 לחוק; תקיפת קטין הגורמת לחבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק; הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק; אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק; והדחה עדות לפי סעיף 246(ב) לחוק.

ההלים הקודמים

3. بد ובד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההלים המתנהלים כנgado. לפני בית המשפט המחודי הסכים העורר כי העבירות המיוחסות לו מקומות עילית מעצר. ואולם, העורר טען כי בחומר הראיות כנgado קיימות סתיותות רבות, באופן שאינו מאפשר לקבוע כי קיימות ראיותلقואורה להוכחת אשמו. כן ביקש העורר להפנותו לחולפת מעצר. בהתאם לבקשת המשיבה, הדיון לפני בית המשפט התמקד בשאלת קיומן של ראיות לכואורה להוכחת ביצוע העבירות המתוארות באישום השני ובאישור השלישי.

בית המשפט ציין בהחלטתו כי בשנים בהן עמד העורר והמתלוונת בקשר היא נהגה לגונן עלייו ונמנעה מהתלונן. בשנת 2013 הושת על העורר עונש מאסר, ובהעדרו החלה המתלוונת מקבלת טיפול. כתוצאה מתיפול זה אזורה המתלוונת אומץ, פנתה למשטרה וגולה, במספר הודעות שונות, את האירועים המתוארים בכתב האישום.

4. באשר לאישום השני, בית המשפט ציין כי הראיה העיקרית להוכחת אשמו של העורר מצויה בהודעת המתלוונת במשטרה מיום 15.8.2013 וכן בהודעת אחות העורר. ראייה נוספת מצויה בדוחה אשר מסרה המתלוונת לעובד סוציאלי בסמוך לאירועים המתוארים באישום. המתלוונת דיווחה לעובד הסוציאלי כי העורר תקף אותה בפניה באגרופים וסיפרה כי העורר נוהג כלפייה באלימות ומקנא לה באופן קבוע. תלונה זו דוחה למשטרה אך כשהגעה המתלוונת למסור עדות, בסמוך לאירועים, היא הכחישה שהותקפה. המתלוונת טענה לפני המשטרה כי החבלות הנראות על פניה נגרמו בידי אחר אשר תקף אותה וגבן ממנה את הטלפון הסולארי שלה. המתלוונת הסבירה כי העורר הגיע למועדון במטרה להגן עליה ולא כדי לתקוף אותה.

העורר טען כי הودעת המתלוונת מזמן אמת מערערת את אמינותות דיווחיה המאוחרים. כן ציין העורר כי אינו

חקירה בידי המשטרה בסמוך לאירועים המתוארים. בחקירה דיווחה האם כי המתלוננת סקרה לה, בזמן אמת, אודות גניבת הטלפון הסלולרי וכי היא שמעה סיפור זה אףمام המתלוננת. העורר טען כי גרסאות אלה מחזקות את עדות המתלוננת מזמןאמת ומגלוות כי לא היה זה העורר אשר תקף אותה. כן הצביע העורר על כי לא אותרה המוניות בתוכה, על פי הטענה, הוא תקף את המתלוננת. עוד ציין העורר כי אחוותו אשר הייתה עדה לתקיפה לכואורה נחקרה במשטרה ארבעה חודשים לאחר האירועים המתוארים ולא מסרה בדיוחה חלק מפרטיה הנטוענים של התקיפה במוניות. העורר הוסיף והצביע על תרשומת של שיחה אשר ניהלה המתלוננת עם פקידת סעד, במהלך החקירה נחקרה במשטרה כי העורר אינו נהוג כלפי באלים.

בית המשפט קבע כי הודעתה המאוחרות של המתלוננת והמצר שכתב העורך הסוציאלי בסמוך להתרחשויות מקרים תשתיית עובדתית לכואורתה האשמה. בית המשפט מצא כי הסתרות והספיקות אליהם הפנה העורר אינם מצדיקים, בשלב זה, מסקונה בדבר ראיות לכואורה. בית המשפט הסביר כי הפער בין הודעות המתלוננת בזמן אמרת לבני הودעתה המאוחרות ניתן להסביר ברצונה להגן על בן הזוג או בחששה מפניו. נפקותם של פערים אלו תיתברר במסגרת המשפט העיקרי. הוא הדין גם בא-איתורו של נג המוניות ובאי התאמות בין גרסת המתלוננת להודעת אחות העורר. כן ציין בית המשפט כי הודעת האחות תומכת בגרסה המתלוננת יותר מאשר גורעת ממנה, וממילא בירור משמעות הסתרות שבין העדויות היא עניין להליך העיקרי.

5. עיקר הראיות הקשורות את העורר לביצוע האמור באישום השלישי הן הודעת המתלוננת והודעות הווי העורר. אבי העורר סיפר כי שמע את המתלוננת צועקת ורעש כלים נשברים. שנפתחה דלת חדרו של העורר ראה האב את המתלוננת שרועה על הרצפה. אם העורר מסרה כי שמעה את צעקות המתלוננת וכשנפתחה הדלת היא הבחינה בבנה מכיה את המתלוננת. ההורים לא התקשרו למשטרה אלא הגיעו לתחנת המשטרה ומסרו הודעה. שוטרים שהגיעו לזרעה דווחו על צעקות מתלוננת וצפו בעורר רוכן מעלה באופן מאין. כן מצאו השוטרים כתמי דם ושרבי זכוכית. בסמוך לאלימות לא דיווחה המתלוננת על העבירות המזוהות לעורר. המתלוננת חשפה לראשונה את מעשה האונס בהודעתה מיום 19.11.2013. המתלוננת דיווחה במועד זה כי כתוצאה מן האונס היא נכנסה להריאן וביצעה הפללה. יחד עם זאת, תיעוד רפואי שהציגה המתלוננת הعلاה כי היא ביצעה הפללה ביום 08.7.2012. לאחר שהתחoor כי מועד הפללה אינו מתישב עם המועד הנטען של האונס הסבירה המתלוננת כי התבבללה.

העורר טען לפני בית המשפט המחויז כי האונס המזוהה לו לא יכול היה להתבצע במועד הנטען, וזאת בשל מועד הפללה. העורר ציין כי מהודעת המתלוננת במשטרה עולה כי לאחר האונס הנטען לא קיימו השניים יחסי מין אשר עשויים היו להוביל להריאן. העורר טען כי סתרה מהותית זו בהודעת המתלוננת מחייבת עד מאד את אמינות גרסתה. הוא הוסיף כי משהוכח כי האונס לא בוצע במועד הנטען, לא ניתן למצוא חיזוק לדברי המתלוננת בעדויות השוטרים שהגיעו לזרעה באותו יום. עוד ציין העורר כי באחת מהודעותיה טענה המתלוננת כי דיווחה על העבירות לעובד סוציאלי. אף על פי כן, לא קיים רישום כלשהו של שיחה עם עובד סוציאלי זה. כן ציין העורר כי השוטרים אשר הגיעו לא תעדו חבלה כלשהי על גוף המתלוננת, וזאת חרף הודעתה כי נחבלה בעינה. עוד מזכיר העורר כי המתלוננת כבשה גרסתה בעניין האונס תקופת ארוכה, ומציין כי המתלוננת מסרה שמותה השונים לסבירים שונים לככישת העדות. העורר טען כי המתלוננת בדתה את סיפור האונס בסמוך למועד שחרורי הצפוי מבית המאסר וזאת משום שחששה שיונקים בה על הודעתה האחרות. חיזוק לסתורה זו נמצא בדברי המתלוננת אשר דיווחה כי הוזהרה על ידי חברותיה מפני שחרורי הקרב של העורר.

בבית המשפט קבע כי הודעות המתלוננת ומזכרי השוטרים מזמן אמת מבססים ראיות לכואורה להוכחת האשמה. כן קבע בית המשפט כי הספקות שהעללה העורר אינם מספיקים כדי לחזור תחת תשתית זו. בית המשפט קבע כי "תכן שהמתלוננת טעתה "בשior" ההרין למועד המסויים של קיום יחסיו המין. אפשרות זו סבירה במיוחד לנוכח הודעת המתלוננת לפיה "אין يوم אחד שלא חטמתי מכות אז נראה לך שאני זכרת דברים?". בית המשפט הוסיף וקבע כי העדר תיעוד של דברי המתלוננת לעובד הסוציאלי יכול שיפגע באמונות המתלוננת. יחד עם זאת, בשלב זה אין צורך להידרש לשאלת מהימנות, שאלה אשר תבחן במסגרת ההליך העיקרי. עוד קבע בית המשפט כי העדר תיעוד בדבר סימני חבלה על גופ המתלוננת מהוות מחדל חקירה, שכן לא נערכה בזמן אמת בדיקה מספקת של זירת האירועים. יחד עם זאת, נפקותו של המחדל תיבחן במסגרת ההליך העיקרי, ואין צורך להכريع בכך בשלב זה. אף טענת העורר לפיה המתלוננת העיליה עליו עלילת שואה מקומה להתרבר בתחום ההליך העיקרי.

6. הראייה היחידה הקושרות את העורר לביצוע המיחס לו באישום הרביעי היא הודעת המתלוננת. בית המשפט ציין כי אמיתיותה של הودעה זו מוטלת בספק, וזאת מאוחר שביום 24.11.2013 הצהירה המתלוננת לפני בית המשפט לענייני משפחה כי המתלונן יצר אליה קשר לאחרונה לפני שנה. אמרה זו חותרת תחת מהימנות גרסת המתלוננת ו"מפליה" את האישום הרביעי. כן ציין בית המשפט כי המתלוננת העלימה את כרטיס ה-SIM של מכשיר הטלפון הסלולארי שלה ובכך סיכלה את האפשרות לשולח את הודעתה באמצעות מחקרים תקשורת מתאימים. בית המשפט קבע כי תהיית אלה צרכות להתרבר בתחום ההליך העיקרי, ואין בהן כדי לכՐסם במשקל הראיות לכואורה שהוצעו.

הראיות הקושרות את העורר לביצוע המיחס לו באישום החמישי הן עדויותיהן של אחיותו, אשר אין נכללות ברשימה עדי התביעה ועל כן הודעתיהן אין יכולות לשמש תשתיית ראייתית למעצר. יחד עם זאת, בית המשפט צין כי המשיבה הודעה כי עדות אלה יזמננו לעדות, ועל כן "נשמטה הקרה מתחת לפני ההשגה של הסגור".

7. בית המשפט קבע כי מסוכנותו של העורר אינה ניתנת לאין או למצום באמצעות הפניה לחולפת מעצר. מסוכנות זו נלמדת מן האישומים והיא "זכורת את העין ומקוממת את הלב". לאור האמור לעיל הורה בית המשפט על מעצר העורר עד לתום ההליכים המתנהלים כנגדו.

תמצית נימוקי העරר

8. העורר - באמצעות בא כוחו עו"ד שמואל פליישמן - טוען כי שגה בית המשפט כאשר מצא, בכוחו עצמו, הסברים לחוסרים ולסתירות בראיות המשיבה. לטענת העורר, די בסתרות שהוצעו כדי לכՐסם באופן ממשי בראיות המשיבה ולהצדיק בחינותה של חלופת מעצר. העורר מוסיף וטוען כי שגה בית המשפט כאשר שלל על הסף את האפשרות לבחון חלופת מעצר בעניינו.

9. באשר לאישום הראשון, העורר מצין כי בעבר הוגש נגדו כתב אישום (להלן: כתב האישום הקודם) ובו חלק כללי זהה בעיקרו לעובדות האישום הראשון. במסגרת הסדר טיעון נמחק חלק כללי זה מכתב האישום הקודם. על כן, לטענת העורר, הגשת חלק כללי זה פעם נוספת במסגרת האישום הראשון חושפת אותו ל"סיכון כפול", שכן הוא כבר עמד בעבר בפני סכנת הרשעה באישום זה.

באשר לaiושם השני, העורר טוען כי שגה בית המשפט כאשר הסביר את הودעת המתלוונת מזמן אמת בראצונה להגן עליו. העורר חזר בעניין זה על עיקר טענותיו העובדיות לפני בית המשפט קמא. הוא מצין במיוחד את העובדה כי נוגג מוניות מסוימים אוטר, אך נוגג זה הבהיר שאירוע דבר כלשהו במנויתו. העורר מזכיר את הערת בית המשפט קמא לפיה הליקוי שבאי מציאות נוגג המוניות מעורר סימני שאלה. העורר מוסיף כי אחותו אין עדות תביעה והודעתה בעניינו אין קובלות. אף אם הודעת האחות קרא קבילה, עדותה נשתרת עדות אימו של העורר.

באשר לaiושם השלישי, העורר מדגיש את הסטירה שבין מועד האירוע לפי גרסת המתלוונת לבין מועד ביצוע הפללה. העורר טוען כי שגה בית המשפט כאשר מצא מיזומתו "тирוץ" לסתירה שבעמדת המתלוונת. בנוסף, העורר מזכיר את טענת המתלוונת לפיה היא דיווחה על האונס שעבירה, בזמן, לעובד סוציאלי בשם עדי לקסר. ואולם, במצר שערק ע"ס לקסר אין זכר לטענת אונס כלשהו. כן ציין העורר סתרות נוספות שהתגלו בגרסת המתלוונת לגבי האירועים המתוארים באישום השלישי, לרבות לגבי גרסתה לפיה נדחה ונגררה על ידי שוטרים שהגיעו למקום.

באשר לaiושם הרביעי, העורר חזר על הסתרות שהוצגו לפני בית המשפט המחויז. כן מצין העורר כי המשיבה נמנעה מלבדוק את פלטי השיחות היוצאות מן הטלפונים הציבוריים בבית המעצר בו שהה, מחדל שיש בו כדי לגרום לקיפוח הגנתו.

באשר לaiושם החמישי, העורר מצין כי המשיבה לא הגישה בקשה לתקן כתוב האישום או להוספת עדי תביעה. לפיכך, העדויות המבוססות, לטענת המשיבה, את aiושם החמישי אין קובלות ולא ניתן לสมור עליהן לעניין הרשעה. העורר מצין כי בא כוחו התקון לשימוש ההוכחות לפי רשות עדי התביעה שככתב האישום ובהתאם לחומר החקירה הרלוונטי לעדים אלו.

10. בדין לפני הדגש בא כוח העורר את השגגה שנפללה לפני בית המשפט המחויז כאשר בחר למצוא, מיזומתו, הסברים אפשריים לסתירות שנתגלו בראיות המשיבה. כן הדגש בא כוח העורר כי למתלוונת מניע להעליל עליו עלילת שוא, וזאת במטרה למונע את שחרורו ומשום חששה מפניו. בא כוח העורר חזר על עיקר טענותיו בעררו, וטען כי די בסתרות עליהן הצביע כדי להצדיק את שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

11. המשיבה - באמצעות כוחה ע"ז יעל שرف - טענה בדיון כי טענת הסיכון הקפול שהעלה העורר ביחס

לאישום הראשוני אינה מתאימה להתרבר בשלב הדיון במעצר. לגופם של דברים הזירה המשיבה כי הקטע אליו מפנה העורר בכתב aiושם הקודם מצוי בחלק הכללי של כתוב aiושם זה. על כן, לטענת המשיבה, לא עמד העורר בפני "סיכון" של הרשעה באותו עבודות. באשר לaioshם השני הצביע באמצעות הראיות המחזקות, לשיטה, את הודעת המתלוונת: התעודה הרפואית, מזכיר העובד הסוציאלי בבית החולים ועדות אחות העורר. לטענת המשיבה, הודעת המתלוונת והתemicות שנמצאו לה מספיקים, בשלב זה, כדי לבסס מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכואורה להוכיחת האשמה. באשר לaioshם השלישי, מזכיר באמצעות את הראיות הורי העורר, את מזכרי השוטרים ואת

הודעת המתלוונת. באט כוח המשיבה ציינה כי ביום האירועים עוכבה המתלוונת על ידי השוטרים שהגיעו למקום ונחקרה באזהרה. באט כוח המשיבה תארה אירוע זה כ"مبיש", אך סבירה כי אין בו כדי לפגוע באמנות גרסת המתלוונת. באט כוח המשיבה הוסיפה וטענה כי הסבריו המתלוונת לכਬישת ולשוני גרסתה הם מתקבלים על הדעת.

באט כוח המשיבה טענה כי מסוכנותו של העורר ניכרת מן העבירות המיוחסות לו. מעשי העורר הם חמורים ביותר. הם בוצעו על פני תקופה ארוכה וכוכנו בעיקר כלפי המתלוונת אך גם כלפי אחיהו. באט כוח המשיבה טענה כי העורר הינו נעדר מORA, הן מפני החוק והן מפני משפחתו האמורה לפקח עליו אם ישוחרר לחופת מעצר. על כן, לטענת המשיבה, אין מקום לשקלול חלופת מעצר בעניינו של העורר. באט כוח המשיבה ציינה כי בתיק העיקרי נקבעו עד כה חמישה מועדי הוכחות, מהם שני מועדים לפני הפגירה, ושלושה סמוך לאחר סיוםה.

דין והכרעה

12. החלטתי לדוחות את הערא.

13. כאמור, בשלב בקשת המעצר עד לתום ההליכים על בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הגלומי המונח לפניינו מבסס תשתיית ראייתית לכואורה להוכחת אשמתו של הנאשם. בשלב מקדמי זה טרם עבר חומר הראיות הגלומי במסנןת ההליך הפלילי. על כן, אין אין בית המשפט נדרש לבחון, בשלב זה, אלא את הפטנציאלי ההוכחה הגלום בראיות שלפניו. בחינה זו צריכה שתעשה לגבי חומר הראיות כלו מכלול. לפיקר, אין בית המשפט נדרש לבחון באופן מדויקן את משקלה הסוגלי של כל ראייה וראייה. אף אין בית המשפט נדרש להכריע בדבר מהימנותם של העדים או להסיק מסקנות מכך מעריכות מי התאמות או סתיירות מסוימות שנפלו בעדויות שלפניו. כל עוד התמונה הראייתית הכללית היא בעלת פוטנציאלי להעמיד סיכוי להוכחת האשמה בסוף המשפט – ניתן לקבוע כי קיימות ראיות לכואורה להוכחת האשמה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 151-146 (1996) (להלן: עניין זאדה); בש"פ 8553/13 עבדל קדר נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (1.1.2014)].

ואולם, בחינתן של הראיות אינה טכנית. אין די בקיומה של עדות מרכזית אשר אם תימצא אמינה תבסס ממצאים מרשייע. על בית המשפט לבחון את כוחה הפנימי של עדות זו. אם נפלו בעדות ספיקות העולות כדי "גם גנטו" אשר לא יכול שיסור בתום ההליך, לא ניתן לבסס על עדות זו תשתיית ראייתית לכואורה. כן נדרש בית המשפט לבחון את השתלבותה של העדות במכלול הראיות, ולשלול מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכואורה כאשר מכלול הראיות מגלה סתיירות מהותיות הניכרות על פני הדברים המעידות על ספק שאין זה סביר שניתן יהיה להסרו [ראו: עניין זאדה, בש"פ 150-151; בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013) (להלן: עניין אברמוב); בש"פ 3432/13 מוגאהד נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (21.5.2014); בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.5.2013)]. לעיתים הגיע בית המשפט למסקנה ביןיהם לפיה קיימות ראיות לכואורה להוכחת האשמה, אך עצמן המצבירת של ראיות אלה אינה גבוהה או שקיים בהן חוסרים משמעותיים. במקרים כאלה על בית המשפט לבחון את האפשרות להסתפק בשחרורו של הנאשם לחופת מעצר [בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 23 (22.5.2014); עניין אברמוב, פסקה 21].

14. ישום אמות מידה אלה על עניינו של העורר מגלה כי קיימת תשתיית עובדתית לכואורית להוכחת אשמו, למצער בחלק מן העבירות המיויחסות לו.

15. הראייה העיקרית הקושרת את העורר לביצוע העבירות המיויחסות לו באישומים הראשון עד הרביעי מצויה בהודעות המתלוונת במשפטה. בבדיקה של עדות זו לגופה, אף גם על רקע הריאות הנוספות שהוצגו, מגלה כי היא אינה חפה מסימני שאלה. בעניין זה ניתן להזכיר את הودעת אימנו של העורר מזמן אמת העומדת בנגד גרסת המתלוונת באשר למתואר באישום השני, דיווחי המתלוונת אודות מועד התקיפה והאונס המתוארים באישום השלישי ואודות כניסה להרין בעקבות אונס זה, אשר אינם בעליים בקנה אחד עם מועד ההפלה שביצעה; דיווחי המתלוונת אודות תוקן שיחתה עם עו"ס לקסר אשר אינם מתישבים עם רישומו של עו"ס לקסר מזמן אמת; ובעיקר הסטירה שבין גרסת המתלוונת באשר לשיחות המתוארות באישום הרביעי לבין הצהרותיה לפני בית המשפט לענייני משפחה. ואולם, כאמור, כניסתה להרין בעקבות אונס זה, אשר אין צורך לקבוע ממצאים סופיים בנוגע למחיינות גרסת המתלוונת. יתרון כי לאחר שמיית התקיק יושבו בשלב מקדמי זה אין צורך לקבוע ממצאים סופיים בנוגע לאשמת העורר. ואולם, כל שיש לבחון בשלב בו אנו סטירות לכואורה אלה. יתרון גם שייהי בהן כדי להטיל ספק באשר לאשמת העורר. ואולם, כל שיש לבחון בשלב בו אנו מוצאים עתה הוא האם גרסת המתלוונת, על הקשיים הכרוכים בה, משתלבת מכלול הריאות באופן המגלה פוטנציאלי מספק לבסס באופן לכואורי את אשמת העורר. כמפורט להלן, בධנה זו מגלה כי עדות המתלוונת אינה עומדת לבדה כראיה יחידה. מצטרפות אליה ראיות נוספות היוצאות ייחודי מכלול המבסט, בשלב זה, תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו לכואורה של העורר. נבחן ראיות אלה בהתאם לסדר האישומים.

16. טענתו העיקרית של העורר ביחס לאישום הראשון היא טענה "סיכון כפול". על פני הדברים, אין מדובר בטענה קלת ערך. כך סבר גם בית המשפט קמא אשר מצא כי "משהוغمד המשיב לפניו 'סיכון' של הרשעה... לא ניתן לשוב וליחס לו את האשמות שנמתקוו". וכן, עיין בכתב האישום הקודם מגלה כי החלק הכללי הקוצר הכלול בו מייחס לעורר את הכתת המתלוונת בהזדמנויות שונות, הצרת צעדייה וקנאה לה. מעשים אלו חופפים חלק ניכר מן המעשים המתוארים באישום הראשון. זאת מוסימת זו עשויה לבסס טענת סיכון כפול, שכן יתרון כי העורר כבר עמד בעבר בפני סיכון של הרשעה במעשים אלו ועל כן אין "להתרידז" בגנים בשנית [ראו, למשל: ע"פ 132/57 נכת נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא 1544, 1547 (1957); ע"פ 250/77 מדינת ישראל נ' קריישנסקי, פ"ד לב(1) 94 (1977); דנ"פ 532/93 מניג נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מז(4) 30, 25 (1993); ע"פ 2910/94 יفت נ' מדינת ישראל, פ"ד נת(6) 373, 221 (1996)]. אם תצליח, תביא טענת הסיכון הכפול למחיקת האישום הראשון. על כן, בבדיקה סינוכיה של טענה זו היא בעלת חשיבות של ממש לצורך החלטה האם קיימ סיכון סביר להרשעת העורר [השו: בש"פ 7148/12 כנאנא נ' מדינת ישראל, פסקאות 16, 15 ו- 26 (14.10.2012)].

יחד עם זאת, טענת סיכון כפול היא טענה מקדמית [השו: סעיפים 149(5) ו-(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי); בש"פ 9188/03 ابو שהין נ' משטרת ישראל, פ"ד נח(1) 874, 879 (2003)]. וכך, מוקמה להתרברר, ככל, לפני בית המשפט הדן בהליך העיקרי ולא במסגרת הדיון בקשה המעצר. הטעם לכך נועז באופיו המוגבל של שלב זה. אכן, במסגרת ההליך העיקרי ניתן יהיה לברר את טיבו של כתב האישום הקודם ואת מעמדו של החלק הכללי אשר נכלל בו, את מאפייניו של הסדר הטיעון אשר הוביל לתיקון כתוב אישום זה, את פרטיו כתב האישום המתווך ואת נסיבות הרשעתו הקודמת של העורר. נתונים אלו אינם פרושים במלואם לפני. בהעדרם, תתקשה הערכאה הדנה בבקשת המעצר להכריע בשאלת משקללה הלאכורי של טענת הסיכון הכפול [השו: בג"ץ 230/07 עטון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (1.3.2007); בש"פ 10087/07 חודונוב נ' מדינת ישראל

(2007.12.18)]. ואולם, בנסיבות המקרה שלפני אין צורך שאכריע בשאלת משקלה של טענת הסיכון הכספי או באשר לעצם האפשרות לברר טענה זו במסגרת הדיון במשפט. הטעם לכך הוא כי די בריאות שהובאו להוכחת המוחש לעורר באישומים השני והשלישי שבכתב האישום כדי להצדיק את הותרתו במשפט. על כן, נפנה לבחינת אישומים אלו.

17. הראה העיקרית המבוססת את אשמתו הלאכoria של העורר במעשים המתוארים באישום השני מצויה, כאמור, בהודעות המתלוננת. וכך אומרת המתלוננת בהודעתה מיום 15.8.2013:

"היהתי לפני שנה וחצי באלבני בת"א עם החברות שלי והוא [העורר] בא והרביץ לי
ברחוב ונתן לי ברזל בראש. ירד לי דם ואני בריחתי ממנו והוא רדף אחריו ותפס אותו
ועצר מונית... במנוחת הוא המשיך להרביץ לי..."

להודעה זו נמצא חיזוק בתעודה רפואי שנערכה על ידי צוות המרכז הרפואי ע"ש חיים שיבא - תל השומר ביום 29.5.2010, יום ביצוע האירועים המתוארים באישום השני. בתעודה זו נכתב, בין היתר, כי המתלוננת הגיעה לחדר המין לאחר ש"קיבלה מכות מחברה". חיזוק נוסף מוצי בזיכרון שערך העובד הסוציאלי אשר פגש במתלוננת בבית החולים, בו נכתבו, בין היתר, הדברים הבאים:

"המדובר בבת 17.5 ש[נים]. הגיעו למיין... לאחר שנפגעה מחבר שלה שהרביץ לה
בסמוך לשעה 00:40 בלילה, פגע בה באגרופים בראשה ובפניה, זאת ממשום שהיא יצאה
לטייל מבלי שהיא בקשה את רשותו... אצ"ן כי לאחר שהרביץ לה לקח אותה לביתה כי
הוא חש שתהלון".

לראות כתובות אלה מזמן ניתן ליחס משקל לכוארי ניכר. הן מספקות תמייה אובייקטיבית להודעת המתלוננת ומעמידות משקל נגד לספקות שהעללה העורר. אצ"ן כי נתען לפני הودעתה אחות העורר מזמן אמת תומכת אף היא בגרסת המתלוננת, אך משאות זו אינה מופיעה ברשימה עדוי התביעה אין צורך שادرש להודעה זו (ראו להלן בסעיף 20). יחד עם זאת, חומר הראות מכיל מספר עדויות המצביעות גרסה זו. כך, לאחר שמסירה גרסה לפניה הוצאות הרפואי והעובד הסוציאלי הופנתה המתלוננת למשטרה. בהיותה במשטרה מסירה המתלוננת גרסה שונה בתכלית מזו שמסירה בבית החולים. המתלוננת סיפרה כי העורר "שמע שהרביצו לי אנשים... לקחו לי את הטלפון שלו". לאחר ששמע על תקיפתה הגיע העורר למקום ונחלץ להגנתה. עדות זו מזמן אמת נמצאת חיזוק בדמות הודעתה אימתו של העורר מיום 5.6.2010, בה דיווחה האם כי המתלוננת "הלכה וסיפרה לאמא שלה ול'... שהיה היה במועדון בת"א ושם לקחו לה] בכוח את [ה]טלפון והרביצו לה[ה]. וכך יש לצרף את העובדה כי לא יותר נהג מונית שיאשר את גרסת המתלוננת. אמנם, ראיות אלה מעלו ספיקות מסוימים, והן ראויות להתרברר טרם תקבע אשמתו של העורר. ואולם, לא מצאתי כי משקלן המctruber של הראות "שכנגד" שקול, בשלב זה, כנגד הראות המבוססות את אשמתו לכואורה של העורר. על כן, לא מצאתי טעם להתערב במסקנת בית המשפט קמा לפיה קיימות ראיות לכואורה להוכחת אשמתו של העורר בביצוע העבירות המוחשיות לו באישום השני.

18. הראות הקשורות את העורר לביצוע העבירות המוחשיות לו באישום השלישי הן הודעות המתלוננת במשטרה, הודעות הווי העורר ומזכרי השוטרים אשר נכתבו בزيارة האירועים. ראיות אלה מצביעות על ביצועם של מעשי אלימות

חמורים על ידי העורר וכן על ביצוע מעשה אונס. אמנם, כאמור, חל "בלבול" בדיוחי המתלוונת באשר למועד ביצוע האונס הנטען וכן באשר לנסיבותיו - הרין והפללה. מקרים רישומי של עו"ס לקسرعلا כי "תכן שנפלה שגיאת נספת בהודעת המתלוונת. בית המשפט קמא פטר קשיים אלו בכך שהעלתה הסבר אפשרי לשגיאות שנפלו בגרסת המתלוונת. אין לקבל דרך הילוך זו. הפערם שבגרסת המתלוונת אינם ניתנים לאיחוי בשלב זה של ההליך המשפטי באמצעות גרסה משוערת אשר אינה עולה, למצער בשלב מוקדם זה, מן הריאות. אף על פי כן, בחינת הריאות מכלול מגלה שורה של ראיות תומכות אשר אינה עולה, למצער בשלב מוקדם זה, מן הריאות. אף על פי כן, בחינת הריאות מכלול מגלה שורה של ראיות תומכות אשר הטרפהן לגרסת המתלוונת מבסיס תשתית ראייתית לכואורה להוכחת אשמתו של העורר גם ביצוע האמור באישום זה.

תמייה של ממש בגרסת המתלוונת ניתן למצוא בהודעת אביו של העורר, אשר דיווח למשטרה ביום 10.9.2011, לאחרת האירועים, כי שמע את המתלוונת צעקה ושמע כלים נשברים. לאחר מכן פתח העורר את הדלת והاب ראה את המתלוונת שרוועה על הרצפה. בעדותו לפני בית המשפט לענייני משפחה בתל-אביב-יפו (ה"ט 11-09-2011 1783) מיום 11.9.2011 במסגרת בקשתו להוצאה צו הגנה מפני בנו, מסר האב כי העורר "רב עם חברה שלו בבית ושבר קירות והרס את כל הדירה". תמייה נוספת בקשר המתלוונת נמצאת בהודעת אימו של העורר, אשר דיווחה למשטרה ביום 10.9.2011 כי ראתה את בנה "מרביץ [מתלוונת], לא ראיתי עם מה הוא הרביז לה, ראייתו שהוא מרביץ". תמונה דומה מצטיררת גם ממקרה דו"ח פעולה מיום 10.9.2011 אשר נערך על ידי שוטרים שהגיעו לזרת האירועים. כך, בין היתר, נכתב בדו"ח זה:

"בכניתה לדירה שמענו צעקות של אישה... בחדר בו נשמעו הצעקות הבחנתי ב[עורר]... ובבחורה... כאשר הגבר עומד מעל לבחורה בצורה מאימת... כל העת הבחורה בכתה ונראתה לחוצה... בדירה היו סימני אלימות, שברי זכוכית עם צלחות שבורות עם כתמי דם על הרצפה כמו כן בפח האשפה שבו חדר היו ניירות מגואלים בدم טרי. הבחורה שהייתה בוכיה אמרה לי הוא לא הרביז לי".

ראיות אלה מזמן אמת מחזקות את גרסת המתלוונת ומשווות לה נופך של אמינות. אמנם, ראיות אלה תומכות בעיקר בגרסת המתלוונת בנוגע למעשי האלימות שבוצעו כלפיו, וכן בהן משומם תמייה במישרין בגרסת האונס. בנוסף, המתלוונת טענה לפני מחבר המזכיר שליל כי העורר לא הכה אותה. גרסה זו מזמן אמת אף מתישבת עם מזכר הבהרה שערך שוטר נוסף אשר נכח בזירה, בו דוחו אותו שוטר כי הוא לא הבחן בסימני חבלה או דימום כלשהם על גופו המעוורבים באירוע. ואולם, לא מצאתי כי משקלן המctrבר של הספיקות והראיות הstoriot, כמו גם של התהיות שהועלו ביחס לאמינות גרסת המתלוונת, מפחית באופן דרמטי את כוחן הראייתי הפוטנציאלי של ראיות המשיבה. לגרסת המתלוונת נמצאו תימוכין בראיות מזמן אמת ועל כן לא ניתן לומר כי היא משוללת יסוד. למעשה האלימות המוחישים לעורר אף נמצאו ראיות ישירות בדמות עדות הוריו אשר היו עדים לאלימות. גם שהתחיות שעורר העורר ראיות להתרברר, אין בהן, בשלב זה, כדי להצביע על "פגם גנטי" בעדוות המתלוונת אשר שומט את הקרע תחת גרסתה. אף טענת העורר באשר לקיומו של מניע להפלתו אינה יכולה לסייע לו, מה גם שטענה זו היא משומם חרף פיפויו הוואיל והיא מלמדת כי אף העורר סבור כי היה למתלוונת טעם ממש לחושש מפניו. במצב דברים זה, הרי שדי משקלן הסוגוני של הראיות המבוססות את אשמתו הלאורית של העורר כדי להתגבר על הספיקות והתחיות שהועלו.

יש להוסיף כי קיימות ראיות בעלות פוטנציאלי לכואורי מספק להוכחת אשמת העורר ביצוע עבירות הפרת

ההוראה החוקית. ראיות כאמור מצויות בהודעות הורי העורר מיום 10.9.2011 ובעדויות אחיוינו מיום 13.9.2011-12.9.2011.

19. הראייה העיקרית להוכחת אשמו של העורר בביצוע העבירות המתוירות באישום הרביעי היא הودעת המתלוונת. הودעה זו סותרת את הצהרת המתלוונת לפני בית המשפט לענייני משפחה, ועל כן לא ניתן לבסס עליה למצא לכוארי. בנוסף, בעניין אישום זה נתגלוו, לכואורה, מבדלים בעבודתן של רשות החקירה בכך שלא ביצעו מחקר תקשורתי אשר היה בו כדי לשפוך אור על המתויר באישום זה. היקפו ונפקותו של מוחלט לכוארי זה כמו גם נפקותה של הסטירה בין גרסאות המתלוונת ותבררו במהלך ההליך העיקרי. ואולם, סימני שאלת אלו מקיימים ספק בדבר אשמו הלאכורי של העורר בביצוע המעשים שלעיל, ועל כן סבורני כי לא קיימות ראיות לכואורה להוכחת אשמו בביצוע המიיחס לו באישום הרביעי.

20. הראיות העיקריות להוכחת אשמו של העורר בביצוע העבירות המנוירות באישום החמישי הן הודעות אחיוינו במשטרת. נכון למועד הדיון בעבר לא נכללו אחיו אלה ברשימה עד תביעה. על כן, לכואורה, לא ניתן יהיה לעשות שימוש בהודעותיהם אשר ניתנו מחוץ לכותלי בית המשפט. המשיבה אף לא הצבעה על כלל ראייתי כלשהו אשר אפשר לעשوت שימוש בהודעות אלה חרף אי זימון של האחים ולא הסבירה מדוע לא זומנו האחים מלכתチלה. אולם, המשיבה הודיעה כי האחים צפויות להצטרכן לרשות עדיה וכי בכוונתה לזמן להעיד. ואולם, במצב הדברים הנוכחי שלא נטען לפני כי הוגשה בקשה לתקן כתוב האישום ולצירוף האחים כעדות תביעה, לא ניתן לבסס ממצא ראייתי לכואורה על הודעות אלה ויש בסיס לטענה כי בעת זה לא קיימות ראיות לכואורה להוכחת אשמו של העורר בביצוע המייחס לו באישום החמישי.

21. לאור האמור לעיל, אני קובע כי נכון למועד החלטתי זו קיימות ראיות לכואורה להוכחת אשמו של העורר בביצוע העבירות המנוירות באישומים השני והשלישי. עבירת האונס המייחסת לעורר מקימה את חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרם), התשנ"ז-1996 (להלן: "חוק המעצרים") [ראו, למשל: בש"פ 4180/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.7.2013) (להלן: עניין פלוני); בש"פ 9106/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.11.2009)]. גם עבירות האלים המייחסות לעורר מקומות עילית מעצר דומה. ביצועו בידי שהיתה בת זוגו של העורר אף מקימה את חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים [ראו הגדרת "בן משפחה" בסעיף 1 לחוק למניעת אלימות משפחתי, התשנ"א-1991]. אף מבלי להידרש לחזקה זו, המעשים המייחסים לעורר מצביים על מסוכנותו הניכרת למતלוונת ולסבירתו. מעשים אלו בוצעו על פני תקופה ארוכה והוא הכרוכים בהפעלת אלימות חמורה ואמצעי הפחדה. חומרת המעשים מגלה כי לא ניתן להסתפק בעניינו בחلوפת מעצר [השו: בש"פ 12/662 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.1.2012); בש"פ 1037/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.2.2012)]. אך יש לצרף את העובדה כי העורר ביצע חלק מן העבירות תוך הפרה של תנאים מגבלים אשר הושטו עליו, עובדה אשר אף מהוות עילה עצמאית למעצרו [ראו: סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים; בש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (6.8.2012); עניין פלוני, סעיף 17]. אשר על כן, מקובלת עלי מסקנת בית המשפט كما לפיה אין מקום לבחון בשלב זה את האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

ניתנה היום, ז' בסיוון תשע"ד (5.6.2014).

שפט
